

Dobrý skutek

Jiří Fišer

Tento příběh věnuji svému kolegovi a kamarádovi Petrovi

How farre that little candell throwes his beams!

So shines a good deed in a naughty world.

William Shakespeare, The Merchant of Venice

Vladislav nemiloval hospodskou zábavu, ale občas se jí zúčastňoval. Někdy ho přepadl světobol, občas potřeboval s někým promluvit a často cestoval se svými přáteli. Tentokrát proti němu seděl Václav: dojídal ovar s křenem a načíнал další holbičku místního piva.

Zábava byla v plném proudu: několik místních knechtů se bavilo s lehkými holkami, pár obchodníků přerozdělovalo svá aktiva v kartách; nicméně pozornost většiny návštěvníků se soustředila na pěstní souboj svalnatého desátníka s rozložitým ovčákem, který se odehrával na volném prostranství před krbem.

Oba polonazí muži bojovali s vervou a rány jen pršely. Občas některý z nich skončil na zemi či v troskách nepřiliš masivních lavic, nicméně sil ani odhodlání jim dlouho neubývalo.

Vladislav měl na souboj dobrý výhled, protože byl jako velkomožný pán usazen kousek od krbu. Nepřinášelo to ale jen výhody. Už dvakrát skončil jeden z bijců na jejich stole, a jen Václavova duchapřítomnost zachránila jejich večeři.

V posledních minutách však začínalo být zřejmé, že se souboj blíží k závěru. Ovčák stál sotva na nohou a desátník se připravoval k poslednímu úderu. Nos měl pochroumaný, špatně oholenou tvář zalitu krví, ale jeho hnědé oči těkaly po místnosti hledajíc nejlepší místo pro finále. Krátce pohlédl na Vladislava, jenž zavrtěl hlavou a pro jistotu položil ruku na jílec svého meče, který v těchto krajínách neodkládal ani při večeři.

Desátník pak svou pozornost zaměřil na vzdálenější stůl, u něhož seděla parta mariášníků. Protivníka si několika přípravnými údery umístil do optimální pozice, poté jeho levý hák zasáhl ovčákovu bradu a poslal zbědovaného muže do nekontrolovaného pádu, který na pár okamžiků zastavil těžký stůl. Hráči stačili zvednout karty, ale bank v podobě několika hrstí grošů se rozkutálel po sále. Nakonec se k zemi poroučel i stůl a kartáři měli co dělat, aby zachránili alespoň své údy.

Desátník zvedl vítězoslavně ruce a vydal se ke svým kamarádům. Ti ho přivítali nadšenými výkřiky a nabídli mu korbel. Vladislav vstal, neboť se rozhodl odměnit seržantovu duchapřítomnou ohleduplnost. „Dneska platím za odvážného pana desátníka já,“ zvolal, aby překřičel sprostě nadávající karbaníky i místní sedláky, kteří se plazili po zemi, snažíce se

získat nějaký zakutálený groš; „Za pana desátníka a za jeho kamarády ve zbroji!“

„Ať žije královskéj kapitán!“ zařval jeden ze svobodníků a ostatní se k němu přidali. Nejmladší, rozjařen pivem i druhovým úspěchem, svým mutujícím falsetem dodal: „Náš kamarád ve zbrani!“ Desátník, který si právě ztěžka sedl na lavici, ještě nebyl schopen artikulovaných zvuků a tak jen radostně zachrčel a těžkou pravicí pozvedl korbel.

Ostatní osazenstvo hospody kapitánovo rozhodnutí nekvi-tovalo s takovým nadšením, ale když ovčákovi druzi odnesli bezvládné tělo, nastal kýžený obrat k uklidnění a zábava se opět vrátila do běžných mezí.

Václav si kazajkou otřel masná ústa a poznamenal: „Většinou nebejváš tak štědrej k nižším šaržím, Vladislave.“

Kapitán a přítel se na něj zadíval a jen vyšší hladina alkoholu v krvi Václavovi zabránila, aby uhnul pohledem. „Kdys naposled platil v hospodě, Václave?“

Václavův zářivý opilecký úsměv o něco pohasl, ale přesto se vzmohl na odpověď. „Sme spolu už dva tejdny. Takže asi tak nějak. Ale to je něco jinýho, kamaráde.“

„Myslíš?“

Seržant se zamyslel, ale jeho mozek nebyl připraven na filosofickou disputaci. Namísto toho se po chvíli rozesmál. „Tak teda dík.“

„Není zač, kamaráde.“

„Přines nám další pivo, hospodo!“ Václav se evidentně rozhodl, že na předchozí rozhovor raději zapomene.

I Vladislav by raději na všechno zapomněl, ale na to byl příliš střízlivý. A navíc byl pevně rozhodnut stejně střízlivý i zůstat. Už od příjezdu do zapadákovy s podivným jménem Konětopy cítil, že něco visí ve vzduchu. A to něco pořádně smrdí.

— *Naštěstí zítra odjíždím, a už to nebude moje starost.*

Když do Týna začaly přicházet zprávy o řádění protičarodějnických band ve věžském Pomoří, jevily se z počátku jako další nevysvětlitelné hnutí duše lidu, která přicházela s železnou pravidelností, vybouřila se v hospodských rvačkách výjimečně i v ozbrojených pŕůtkách bojůvek ozbrojených zemědělským či řemeslným náčiním, aby se nakonec ocitla zasutá v poznámkovém aparátu kronik. Žhavá fáze, v níž její nositelé cítili nutkavou potřebu vtloukat svou pravdu do hlav jiných lidí násilím, naštěstí trvala jen pár měsíců a pak odezněla pod tíhou každodenních starostí.

Pomořské lidové hnutí však mělo tužší koříněk. Od svých začátků na jaře patnáctistého šedesátého roku se pomalu rozšiřovalo a získávalo další stoupence, přežilo krutou zimu a ve studeném jaru následujícího roku opět nabývalo na síle. Vycházelo z protičarodějných nálad přežívajících z dob čarodějnických válek, přinášelo však i nové předsudky a nové nepřátele. Zaměřovalo se na čarodějky a hledalo je i mezi ženami, které postrádaly jakékoliv magické schopnosti: mezi manželkami měšťanů, dcerami sedláků a především mezi nezávislými ženami, jež si dovolily podnikat bez mužů.

Král se rozhodl jednat v okamžiku, kdy začala být nalézána mrtvá těla žen. Do míst, kde »lovci čarodějnic«, jak si začali říkat militantní příslušníci hnutí, vyslal své kapitány a rytíře, aby do nich navrátili pořádek.

Vladislav stál dlouho mimo dění. V jeho domovině v jižním Hradsku bylo příznivců hnutí pomálu, ať už to bylo vzdáleností, či příznivým vlivem korouhevních pánů pod vedením hradeckého místodržícího Rastimíra.

Vladislavova situace se bohužel změnila na konci jara, kdy hnutí začalo nacházet příznivce i mezi některými rytíři a korouhevními pány ve Věžském Pomoří. Král Boleslav vyslal svého švagra k těm nejvlivnějším, aby jim sdělil, co si král myslí a co od svých kapitánů a rytířů nekompromisně žádá. Vladislav už navštívil tři místní velitele a žádný z nich se nestal jeho přítelem. Král nechtěl, aby se o této misi příliš vědělo, a tak kapitán cestoval napůl inkognito s jediným průvodcem, svým přítelem Václavem.

V Konětopech však utajení dlouho nevydrželo, protože ho poznal bojovný desátník, který se účastnil králových korunovace před dvěma lety. Vladislav chtěl hned odjet, neboť tušil, že napětí, které ve vsi cítil, se snadno může vybit na králově zástupci. Václav ho ale přemluvil k přespaní v místním zájezdním hostinci, neboť do jejich dalšího cíle jim zbývalo pět dlouhých mil a počasí nevěštilo nic dobrého.

Uvnitř hospody navíc nic nesvědčilo o probíhajícím honu na čarodějnice; byli tam sami muži, ovčák se s desátníkem

porval jen kvůli mnohaleté osobní animozitě a hospodský netoleroval politický řeči v lokále.

Václav už byl dostatečně najezen a společensky unaven, pročež začínal být nakloněn odchodu do útulného pokoje. Vladislav právě hledal v měšci drobné na spropitné, když do sálu vtrhla osmičlenná tlupa venkovanů vyzbrojených sekerami, noži a jednou kuší. Tři nejšpinavější vedli na provaze ženu. Byla mladá, spíše dívka, a pravděpodobně i velmi krásná; teď však měla blátem spleené vlasy, zkrvavenou líc, naběhlý nos, roubík v ústech a v modrých očích bezmocný výraz.

Velitel lovců, podle své teslice nejspíš tesař, se rozhlédl po lokále a neomylně zamířil k Vladislavovi. Zastavil před ním, lehce se uklonil a spustil: „Velkomožný pane kapitáne, ve vedlejší vsi sme chytli zasranou čarodějku. Podle zvykového práva jí můžete odsoudit i bez soudný stolice. A osoba provozující zkurvenou magii nezaslouží nic než smrt.“

Vladislav si byl jist, že je to past. Na to, aby fanatici zabíjeli nevinné ženy, nepotřebovali žádné soudce – královské ani jiné. Kdyby ji odsoudil, tak by se stal jejich spolupachatelem, pokud ji osvobodí, tak se na něj soustředí hněv vesničanů a pravděpodobně i většiny mužů v sále. Byl dobrý šermíř, ale proti zfanatizovanému davu by neměl šanci.

„Nejdříve jí potřebuju vyslechnout,“ snažil se získat čas na hledání případných spojenců.

Vesničan se zasmál nepříjemným hrdelním smíchem. „Vy ste ale úplně pitomej. Když jí sundáme roubík, tak nás všechny

začaruje. Měli sme štěstí, že zrovna šukala, jinak by nás dávno proměnila v ropuchy nebo v něco podobného.“

— *Moc velká změna by to teda nebyla*, pomyslel si Vladislav a rozhlédl se. Většina štamgastů včetně ovčáků se zdála být na straně lovců čarodějnic, jak o tom svědčily špatně skrývané nože. Obchodníci a hospodský se snažili tvářit neutrálně. Václav trochu vystrízlivěl, ale jeho ruka se třásla. Zbýval tak jen desátník a jeho pět kamarádů. Byli dostatečně strízliví, neboť se nejdříve vrhli na pečené sele, které jim dal donést podnikavý hostinský, i oni však mohli být na straně lovců.

Vladislavovi však nezbývalo nic jiného, než to risknout. „Desátníku, převezměte obviněnou a zajistěte, aby se mohla sama hájit,“ rozkázal.

Desátník se podíval na dívku, pak na kapitána, a s obtížemi vstal. Lokál ještě víc ztichl. „Provedu, pane,“ řekl po krátkém zaváhání a tasil svůj dlouhý meč. Kamarádi ho následovali. Pak se pomalu nejistým krokem vydal k dívce, kterou obklopovali lovci.

„Protestuju, kapitáne!“ zvolal velitel lovců a chystal se ještě promluvit. Zastavil ho Vladislavův meč, který se opřel o jeho špinavou hrud’.

Desátník mezitím došel k dívce, chráněn svými muži. Lovci se snažili schovat své improvizované zbraně a pomalu ustupovali. Jen jeden se pokusil vrazit svůj řeznický nůž do dívčina těla. Desátník mu nedal žádnou šanci. Pravicí probodl zbabělého útočníka a levicí, v níž trýmal dýku, přeřízl dívčina pouta.

„Vy nevíte, co děláte, kapitáne,“ prohlásil velitel lovců navzdory čepeli opřené o mečovitý výběžek hrudní kosti. „Budete toho litovat.“

„Pokračujte, desátníku! Každý má právo mluvit se svým soudcem.“

Desátník se na dívku usmál a pak ji opatrně sňal roubík. Dívka se usmála na desátníka a pak lehce lusкла prsty a zašeptala jediné slovo. Zablesklo se a když Vladislav otevřel oči, byl jediný z mužů v sále, který zůstal stát. Ostatní leželi nehybně na podlaze, stolech i lavicích.

Dívka mezi stála mezi nimi a stále se usmívala. Tentokrát na kapitána. „Pro jednu měli pravdu,“ řekla hlasem, který byl překvapivě silný na útlou dívčinu. „Já jsem skutečně čarodějka. Dobrá čarodějka. Ale vy se nemusíte bát, pane kapitáne.“

„Dobrá čarodějka?“ zeptal se konsternovaný Vladislav. „Doufám, že nejsou všichni mrtví.“

„Ne. Přece bych nezabila toho milého desátníka a ostatní nevinné... prozatím nevinné.“

„A lovci?“

„Ti také jen spí. U nich se ještě rozhodnu, co s nimi udělám. Ropuchy by byly dobré řešení; ty ale bohužel neumím.“

Vladislav se sklonil k Václavovi, který ležel bezvládně na lavici a v rukou svíral dýku. A pravidelně dýchal.

„A co se chystáte provést teď?“ zeptal se, když opět vzhledl do čarodějčiny tváře.

„Nechcete si udělat malý výlet, kapitáne?“

„Jaký výlet?“

„Na náš výroční slet.“

„Výlet na slet?“ Vladislav si neodpustil krátký pohled na koště ztracené mezi pavučinami v jednom z rohů.

„Snad byste nevěřil, že lítáme na koštěti. Kuň je mnohem pohodlnější a vy mi určitě nějakého oře půjčíte. Ráno vám ho vrátím. Ale možná byste jel raději se mnou.“

„Proč bych to dělal?“

„Zvědavost? Povinnost? Nebo spíše galantnost?“

„A jak vyřešíte tohle? Můžou se probudit a ptát se, kam sem zmizel.“

„Budou ještě pár hodin v klidu spát. A pak to nějak vyřešíme k všeobecné spokojenosti. Jsem ráda, že jsem vás nepodcenila. Budu mít společníka, kterého mi budou všechny závidět.“

Přímo ve směru jejich jízdy se proti soumravné obloze zvedal postupně kuželovitý kopec porostlý lesem. Když se přiblížili, přesunul se vlevo a Vladislav si ve slabé záři Večernice všiml, že je korunován skalními věžemi či mocným opevněním.

Čarodějka jedoucí na Václavově koni ostře zatočila na cestu stíněnou borovicemi, kterou po pár honech sevřely do úzkého a temného jehličnatého úvozu. Vladislav ji na Krasavici následoval. Na noční výlet si oblékl svou sváteční uniformu včetně přilbice s chocholem v barvách své korouhve. Tu

nosil jen zcela výjimečně, protože i po hodině strávené na čerstvém povětří nemohl pochopit, jak ho čarodějka přesvědčila, aby si ji vzal.

Cesta podvkráté změnila směr, aby nakonec vyústila do nevelké mýtiny chráněné živým plotem ze vzrostlých cesmín. Uprostřed čtveřice strážních ohňů postávala dvojice ozbrojených dívek. Nečetné kožené doplňky a rafinovaně umístěná zbroj jim jen spoře zakrývaly svalnatá a lesklá těla. Na opasku jim visely dlouhé meče a bohatý výběr z dýk a jiných řezných a bodných nástrojů.

„Co se stalo sestro? Proč přijíždíš tak pozdě?“ zeptala se jedna z bojovnic, když se byli přiblížili.

„To je přece, Vlasta!“ vykřikla ta druhá, o dlaň vyšší. „Celý večer tě postrádáme. Všechny ostatní čarodějky jsou už dávno tady.“

„Nevšimla jsem si, že by mě někdo postrádal. Zajali mě lovci a zachránit mě musel tady pan královský kapitán.“

„Jak tě, při všech bozích, mohli zajmout? Jsi z nás nejlepší v magii,“ podivila se ta vyšší.

„Zastihli mě v posteli s mužem. Měla jsem jiné starosti, než si hlídat záda.“

„Tys byla v posteli s královským kapitánem?!“ nevěřicně zvolala ta nižší.

„Ne, prozatím ne. Kapitána jsem potkala až potom. Lovci chtěli, aby mě odsoudil. Vyrval mě z jejich drápů a nabídl se, že mě doprovodí na slet.“

Vladislav se prozatím rozhodl ignorovat slovo „prozatím“.

Bojovnice přesunuly svůj pohled na Vladislava a obě na něj bezostyšně zíraly.

„Královskej kapitán! To ti budou ostatní holky závidět,“ svěřila se ta vyšší. „Kratimíra přišla s obyčejným krajským radním a jakej z toho udělala humbuk.“

„No, musím se co nejdřív připojit k ostatním. Určitě na mě nečekaly.“

„Nevíme. Stojíme tu už od západu slunce. Nepřinesli nám žádný jídlo ani neposlaly pořádnýho chlapa.“

„Něco pro vás udělám,“ rozhodla se Vlasta a rozjela se dál po cestě. „Pošlu vám sem toho radního i s nějakými chlebíčky.“

Vladislav, kterému se podařilo zachovat vstřícně neutrální výraz, ji následoval a když odjeli z doslechu, podotkl:

„Chlapa s chlebíčkama nejspíš zvládnou, ale kdyby sem vtrhlo pár ozbrojenců na koních, tak je nezastaví.“

„Vstup chrání magická brána. Ony jsou jen stafáž,“ odpověděla čarodějka, aniž se otočila.

Cesta začala obkružovat horu a oni po ní pomalu stoupali. Byla široká, ale po pár honech ji zúžily prodejní stánky. Byli podobné těm na městských trzích ale sortiment se podstatně lišil. Vladislav zahlédl vycpaniny bájných ptáků a podivuhodných zvířat, sklenice, v nichž plavaly útržky těl, nejspíše lidských, lékarnické nádoby s nečitelnými nápisy a velké množství pečlivě zapečetěných svitků. „Nikdy bych nevěřil, že je mezi námi tolik čarodějek,“ konstatoval, když minuli nejméně dvacátý krámek.

„Čarodějek je sotva půltucet, tohle jsou jen sympatizantky,“ odpověděla Vlasta míjejíc zvláště horlivou sympatizantku, postarší kramářku. Ta v rukou držela stříbrnou ratolest ovázanou rudou stužkou.

„Tahle větvička nabitá pozitivní vesmírnou energií, bude chránit vás i vašeho koně před zlými silami, pane.“ Kramářka se zaměřila na Vladislava a snažila se větvičku zasunout za podhrdelník Krasavčiny uzdy.

Krasavice obvykle nesnášela, pokud se jí někdo snažil něco podstrčit nebo vnutit, ale tentokrát poslušně zastavila a větévku si nechala pečlivě upevnit.

„Děkuji vám, paní,“ poděkoval Vladislav a chystal se opět rozjet.

„Ten mocný magický artefakt není za poděkování, pane, ale za šest grošů.“

„Za šest grošů?“ nevěřil svým uším. — *Šest grošů jsem zaplatil za ubytování dvou chlapů i s večeří a snídání a ještě mi zbylo na útratu těch knechtů.* „Vrať to, Krasavice! Za tu cenu ti koupím čabraku.“

„Vy byste litoval šest grošů za celoživotní ochranu před zlými silami, korouhevní pane?“

„Tak dobrá. Ale zaplatím, až se osvědčí. Dřív ne.“

„Zaplatíte hned teď. Přece nezklamete svou kobylku,“ změnila strategii kramářka.

„Nemluvte za ní. Ona sama dobře ví, co je pro ni nejlepší.“

Krasavice nicméně nesdílela Vladislavův názor. Pohlédla na svého jezdce a předvedla téměř dokonalý psí pohled v koňském podání.

Vladislav, muž středního věku otrlý životem, by i přesto odolal, kdyby kobylka nenašla nečekaného spojence.

„Už jsi jí tu čabraku někdy koupil? Nebo nějakou jinou ozdobu, kterou by si vybrala sama. I *ona* má nárok cítit se jako milovaná a opečovávaná bytost.“

„Tak sem o tom zatím nepřemýšlel.“

„Dej mu to za čtyři stříbrný, Vando. Ať ho ta změna myšlení tolik nebolí.“

Vanda přikývla a Vladislavovi nezbylo nic jiného, než najít ve svém dosti naditém váčku požadovaný obnos. Chvilí se zamyslel a pak se rozhodl přidat pátý groš.

Na konci výstupní cesty se mezi dvěma černými skalami tyčila vysoká věž ozářená magickým světlem. Nad jejím průjezdem zářil velkolepý nápis vyvedený mnohapalcovými venetskými runami: »*Dvě stě pětatřicátý výroční slet venetských čarodějek*«. Na vkusně upravené modrobílé stuze umístěné pod nápisem bylo menšími literami kaligraficky ztvárněno heslo »*Čarodějka čarodějce sestrou*.“

Průjezd vedl na rozlehlé předhradí sevřené z jedné strany přírodním valem a skalami, z druhé pak vysokou hradbou z bílého kamene. Rostlo tu i několik velkých stromů, nejspíše lip.

Na předhradí se veselila více než stovka žen a pár desítek mužů. Freneticky tančili ve velkých kruzích kolem ohňů v rychlém rytmu skočné hrané třemi vyspělými citeristkami. Někteří přitom drželi v rukou louče a bujaře výskali. Všichni měli na hlavách květinové věnce a hopsali bosky.

„Sympatizantky?“

„Sympatizantky a jejich frajeři.“

„Frajeři?“

„Tak se mezi čarodějkami říká známostem na jednu noc. Pokud vydrží déle, pak je to milenec.“

„Láska nebo muž?“

„Zase ty zakořeněné předsudky. Přežijí všichni, pokud je ovšem netrefí šlak. Jen si pak nic nepamatuji.“

Vlasta se však nevydala směrem k rozdováděným davům. Namísto toho zamířila k nízké fortně v dobře chráněném koutě hradeb.

„Myslel sem, že si tady užiju aspoň nějakou pořádnou zábavu.“

„Nejdřív práce, pak zábava.“

U fortny stála tříčlenná hlídka žen v ocelové brni, jejichž profesionálně neosobní výraz jasně naznačoval, že se v tomto případě o stafáž rozhodně nejedná. Čarodějka nakreslila do vzduchu složitý zářivý monogram jako heslo a její společník musel odevzdat meč i příruční dýku a projít tělesnou prohlídkou. Jedna ze strážkyň zadula na roh a krátká melodie se k nim vrátila v desítkách ozvěn. Po chvíli je

z výše doprovodil zvuk, který též přináležel rohu, nebyl však ozvěnou.

Stráž ustoupila a oni branou vjeli na stoupající dlážděnou cestu. Ta se ve své délce půldruhého honu několikrát lomila a byla na strategických místech strážena několika dalšími hlídkami rozmístěnými na otevřených půlkulatých věžících. „Nestačila by tady taky nějaká magická zábrana?“ zeptal se Vladislav, jenž si se zájmem prohlížel celou mohutnou fortifikaci.

Vlasta se přiložila prst ke svým nádherným rtům a zavrtěla hlavou. Dlážděná cesta prošla další branou a vyústila na menší nádvoří. Opustili sedla a služebníci jim odvedli koně do stájí. Pak jim ukázali cestu do salónku s převlékárnou.

Mužskému doprovodu zde nezbylo než vstoje čekat a zírat na holé stěny. Vladislav si po chvíli začal hvízdát melodii písničky, kterou před pár týdny slyšel v Týně, přerušilo ho však gesto ruky, jež se objevila ve dveřích převlékárny.

— *Proč sem se sem jenom trmácel nocí. Žádná zábava, žádný občerstvení a ani pískat si člověk nemůže.*

Po více než čtvrt hodině se čarodějka vrátila a její oděv byl vskutku oslnivý. Velké červené cosi, jež zvýrazňovalo všechny klíčové linie ženského těla a přidávalo i mnoho dalších, často velmi pozoruhodných, zdobily četné granátové šperky. Vladislava však zaujala především čarodějčina tvář, která byla i předtím úžasně krásná, nyní by však zvolil spíše příslovce „nadpozemsky“.

„Překvapils mě, většina chlapů na mě potom, co se trochu nalícím a upravím, zírá s otevřenou hubou a někteří přitom ještě slintají.“

„Mám už s čarodějkami své zkušenosti,“ připustil Vladislav.

„S jakými? Znáš je?“

„Myslím, že si to nechám jako tajemství.“

„Když myslíš. Teď se do tebe zavěsím a vyrazíme splnit společenskou povinnost.“

Vyšli na nádvoří; tentokrát zatočily vpravo a začali stoupat po schodišti, jež se přimykalo k vysokému a bohatě zdobenému průčelí a mířilo k honosnému portálu.

„Představím tě svým sestrám čarodějkám. Nic neříkej, pokud tě o to nepožádám; každé se ukloň a polib jí ruku. Pak budeš požádán, aby ses vzdálil. Sejdeš po schodech a služebnictvo tě uvede do přijímacího pokoje, kde budou i další pánové. Dostaneš tam něco k pití a jídlo a počkáš, dokud neskončíme. Pak se půjdeme bavit. Rozuměl jsi mi?“

„Nemluvit, políbit a vypadnout.“

„Trochu zjednodušené, ale v zásadě jsi to vystihl.“

Po dalších třech schodech se rozhodla, že instruktáž nebyla dostatečná. „Dávej si pozor hlavně na Svatomíru. Nesnáší muže. Takže žádné dvojsmysly, žádné nemravné návrhy... Raději žádné návrhy; ani ty, které se ti mohou zdát zcela neškodné.“

„Jak ji ale poznám?“

„Představím ti ji. Poznáš ji ale snadno; je nejmenší z nás. Vyrůstem nikoliv mocí.“

Před masivními veřejemi ještě jednou zkontrolovala jeho uniformu a zbavila ji posledních stěží viditelných smítek. Pak mu sňala přilbici a rukou lehce upravila jeho vlasy. Když se chystal nasadit si ji zpět, doporučila mu, aby ji držel v ruce. Poté se hluboce nadechla a použila klepadlo ve tvaru rozšklebené skřeti hlavy.

Dveře se pomalu otevřely dovnitř a oni vešli do dlouhé chodby, na jejímž konci zářilo jasné bílé světlo. Pomalu míjeli vysoké sloupy, mezi nimiž visely obrazy, na nichž mocné ženy vytvářely venetskou historii prostřednictvím slabých mužů.

Chodba ústila do velké komnaty osvětlené dvojicí obřích svícňů, v jejímž středu seděla čtveřice žen. Všechny na ně hleděly a jejich pohled by jako vstřícný neoznačil ani ten největší optimista. Všechny byly andělsky krásné a každá z nich nosila jinou barvu. Ta prostřední, vysoká a štíhlá, se rozhodla pro modř podvečerní oblohy, čarodějka po levici zvolila zelenkavý tyrkys, ta po pravici menší a plnoštíhlejší zlatavou žluť. Vladislava ale zaujala drobná čarodějka, která stála v pozadí. Měla jednoduché šaty barvy temného purpuru a vyzývavě odhalená ňadra jí zdobil dokonale vybroušený ametyst.

Všechny čtyři čarodějky povstaly, když se k nim nově přichozí přiblížili na pár sáhů. „Vlasto, jako vždy přicházíš pozdě a s novým chlapem,“ promluvila jako první ta modrá.

„Omluvám se vám, sestry; trochu mě zdrželi lovci čarodějnic. A tady pan kapitán Vladislav, můj zachránce, se nabídl, že mě doprovodí.“

„Králov švagr? Míříš hodně vysoko, sestro,“ přidala se ta žlutá. „Ale přišlas opravdu pozdě; zatímco sis hledala frajera, tak jsme dospěli k rozhodnutí.“

„Snad jste se nepřidaly na stranu Svatomíry? Je to zapšklá stará panna.“

Výraz purpurové ženy v pozadí dával najevo, že zapšklost není ani zdaleka dostatečně přiléhavé slovo.

„Jako jediná z nás má rozum. Těm agresivním samcům to vrátíme i s úroky. Šťastní budou ti, kterým se jen nepostaví,“ prohlásila ta tyrkysová.

„Sami jste přispěli svým dílem k tomu, že všude vidí čarodějnice. Kdo říkal, že rozšířením počtu sympatizantek se staneme silnějšími a ještě na tom vyděláme? Teď má každá druhá ženská v kuchyni alespoň sporýšový věneček a věří, že ji ochrání před zlými duchy i neodbytnými chlapy.“

„Udělaly jsme určité chyby,“ přiznala tyrkysová, „ale za vším stojí ten zakrnělý samčí mozeček.“ Zadívala se přitom na Vladislava, ale její pohled nesměřoval na hlavu, ale někam podstatně níž.

„Jen si neboj přiznat, čím chlapi myslí,“ zapojila se do rozhovoru Svatomíra. „Začněme u tohohle královského poskoka, když už nám ho Vlasta přivedla až sem. Nejdříve vyzkoušíme, jak se bude tvářit, když ho připravíme o ten páchnoucí přívěšek, kterého si tak cení.“

Vladislav prozatím nepromluvil a nebylo to jen tím, že to slíbil Vlastě. Valnou měrou k tomu přispělo, že byl značně konsternován obsahem konverzace. Stále ale doufal, že je to nějaký podivný vtip, a nechtěl vypadat jako blbec. Proto si dovolil říci: „Doufám, že to nemyslíte vážně, dámy.“

Žádná z čarodějnic na to nereagovala. Jen Svatomíra něco tiše zamumlala a sevřela svou malou téměř dívčí dlaň do pěstičky.

Vladislav to na svém moudří pocítil hned a velmi nepříjemně, ale nevěděl jak zareagovat. Nestál proti němu muž, ale »slabá« žena, a namísto holé pěsti či chladné zbrani vzdoroval nehmatatelné magii.

Vlasta naštěstí zasáhla dřív, než začal křičet bolestí. Protikouzlo zprvu nemělo žádný hmatatelný účinek, pak se ale ruka purpurové čarodějky začala poddávat neviditelnému tlaku a poté se uvolnilo i sevření ve Vladislavových stydkých partiích.

„Zrádkyně!“ zvolala Svatomíra.

„Androfilko!“ vyštěkla ta modrá a i ona začala něco mumlat.

„Utíkej!“ vykřikla Vlasta.

Vladislav se s ní nepřel, neboť i on cítil magické napětí, které se někde muselo zákonitě vybit. Když se otočil k východu, přidal se k tomu pocit, že mu hoří za patami a nepříjemná olověná pachut' v ústech. Rozběhl se směrem, odkud před chvílí přišli. Věděl, že se nesmí ohlédnout, ale neovládl se, když se za ním zablesklo a ohlušil ho hrom. Spatřil do ruda

rozpálenou částečně průhlednou stěnu, před níž stála Vlasta a za ní čtveřice fúrií vrhala další a další zaklínadla.

V ten samý okamžik se Vlasta otočila a rozběhla se za ním.

„Tam ne!“ vyhrkla a ukázala na dveře po levici.

Dohnala ho až těsně u nich a rozrazila je sotva viditelným pohybem ruky. Rudá záře za nimi vybuchla a on opět podlehl neovladatelnému reflexu. Ohnivá stěna se prohnula a jako obří polokoule vyrazila směrem k východu. Byla podstatně větší než sloupová chodba, a tak prorazila i okolní zeď a strhla dvojici nosných sloupů. Vlasta ho uchopila a nečekanou silou ho prostrčila do sousední komnaty. Zvuk, který je o chvíli později dostihl, svědčil o tom, že se řítí celá klenba velkého sálu. Čarodějka ho táhla dál. Kolem se prohnalo tsunami prachu a malých úlomků. Cítil, jak se mu některé z těch ostrohrannějších zarývají hluboko do zad. Zatočili za roh a hnali se nízkou chodbou určenou pro služebnictvo.

„Nejspíš to už maj za sebou,“ udýchaně zadoufal.

„Takový štěstí nejspíš nemáme. Možná je to ale na chvíli zaměstná.“

Po pravici se objevilo úzké a strmé schodiště oni se po něm rozběhli dolů.

„Co máš v plánu, Vlasto?“

„To zatím nevím, Vladislave. Nejspíš budeme stále utíkat. Možná až do konce života.“

„A za jak dlouho vidíš ten konec? Stačí mi zběžný odhad.“

„Od tří minut až po několik desítek let, u mně možná i stovek.“

Schodiště skončilo a oni nyní kličkovali spleť chodeb. Občas potkávali či spíše předbíhali k smrti vyděšené ženy. Vyběhli na nádvoří a zamířili ke stájím. Někde vysoko nad nimi se opět zablesklo. Země se zatřásla a přeprška stavební suti byla krátká ale intenzivní. Vladislav si chvatně nasadil přilbu. „Jak vidíš, jsou naživu,“ konstatovala Vlasta. „A pěkně nasrané.“

Ve dveřích se srazili s několika koňmi. Ti ale naštěstí ustoupili před čarodějčíným pohledem. Jedním z nich byl i Václavův ryzák. V jeho sedle seděla vystrašená žena, která naštěstí pochopila, odkud hrozí bezprostřednější nebezpečí, a uvolnila sedlo čarodějce. Krasavice byla osedlaná, ale potlučená žena, která se ji pokusila vyžít k útěku, seděla na zemi a masírovala si pohmožděninu. Vladislav na svou kobytku naskočil a hnál se za Vlastou. Brzy předjeli všechny prchající a dorazili k fortně. Dvouženná stráž se jim pokusila zabránit v cestě, ale vůči čarodějce neměly sebemenší šanci. Nohy jim podklesly, oči zavřel spánek či mdloba, načež zůstaly ležet na dláždění průjezdu.

„Počkej!“ vzpomněl si Vladislav. „Vzal bych si svůj meč. Ještě se může hodit.“

„Kordegarda je tamhle,“ ukázala čarodějka, „ale rychle!“

Vladislav vjel na koni do strážnice a ve světle svíček spatřil, jak jedna z bojovnic leští čepel jeho meče. Udiveně na něj vzhledla a zdála se být fascinována jeho bílým chocholem. Teď, když sňala přilbu a osníř měla shrnutý pod krkem, byla svým způsobem atraktivní.

„Děkuju vám, paní, ale teď ho asi budu brzy potřebovat.“

Žena si pohledem ověřila, že její zbraň visí až na druhém konci místnosti, pak ale těžký meč opatrně zasunula do pochvy, vstala a předala ho jezdcí.

Krasavice se otočila téměř na místě a bez jakéhokoliv povelu vyrazila vpřed.

„Máte tu ještě dýku, pane,“ zaslechl Vladislav někde za zády, ale to už z fortny vyjížděl do předhradí. Tam předčasně skončila zábava a dav vyděšených lidí se snažil prodat branou ven.

Vlasta mezitím opustila sedlo a čekala u jednoho z ohňů, čelem obrácená k přijíždějícímu Vladislavovi. Cestou minul jednu z lip, jejíž květy nádherně provoněly nehybný vzduch.

„Branou už neprojdeme,“ oznámila mu. „Nezbývá, než se jim postavit čelem.“

„Čarodějka čarodějce sestrou?“

„I mezi sestrami jsou občas drobné rozmíšky.“

„Drobné rozmíšky? Při kterých na hlavu padají kamenné klenby a i jinak jde o život?“

„Jsou prostě různé rodiny.“

— *Proč ale umírají i ti, co se do takových »rodinných« rozepří náhodou připlou.* „Jak to teď vidíš s přežitím?“ zeptal se a tasil svůj meč.

„Na minutu nejvýš dvě. Už jdou a mou magickou zeď prolomí do minuty. A tentokrát jim nic nepadne na hlavu.“

„To je spodní odhad. A horní?“

„Stále desítky či stovky let. Občas se stávají zázraky.“

Někde za ním – soudě podle zvuku – se zřítíla podstatná část hradu. Krasavice se opět otočila a on spatřil neuvěřitelný výjev. Průlomem v hradbách přicházela čtveřice žen v honosných večerních šatech, jejichž syté barvy prosvítaly zpod nánosu šedého prachu, rozčuchané vlasy jim vlály ve větru a za nimi zuřil požár.

— *Občas se možná stávají zázraky, ale mně už se jich pár v životě přihodilo. Na další mám sotva nárok.* Vladislav vzhledl k nebi, jež bylo plné jiskřivých avšak necitelných hvězd, a myslí mu proběhla příhodná ale nepříliš užitečná myšlenka, že jeho mrtvé tělo nikdo nejspíš nepohřbí. — *Nikdy sem nevěřil, že nad mým tělem někdo vztyčí mohylu, ale stačil by mělkej hrob. Pořád lepší, než aby mé tělo předhodily psům.*

Čarodějky se k nim pomalu blížily, až nakonec stanuly necele čtyři sáhy před nozdrami bílé kobylinky.

„Zrádkyně,“ promluvila jako první modrá čarodějka; „zradila jsi naše ctihodné sesterstvo a jsi z něj s potupou vyvržena. Vyvržena a odsouzena k bolestné smrti stejně jako ten tvůj zvrhlý amant.“

„To je všechno, Drahoslavo?“ odpověděla Vlasta. „To sis mohla odpustit, protože taková slova nic nezmění. Jen činy a skutečná moc.“

V odpověď Svatomíra vyřkla jediné slovo, jež se zhmotnilo v mocný poryv větru, který cestou rozkotal blízký oheň do oblaku jisker a Vladislava málem smetl se sedla. Koruna lípy se zazmítala, avšak Vlasta stála pevně, jakoby se stala kamenem vrostlým do základů světa.

V nastalé temnotě modrá čarodějka tleskla dlaněmi a když je oddálila, zazářilo mezi nimi světlo. Pak jediným slovem vyslala rudě zářící kouli směrem k Vlastě. Ta podobným pohybem vytvořila jinou kouli, větší a bleděmodrou, jež pohltila tu rudou, aby posléze implodovala se zvukem kamene dopadnuvšího do bažiny.

Purpurová Svatomíra mezitím lehce švihla rukou a na Vladislava vypálila magickou střelu. Měla podobu šípu s bíle zářícím hrotem, žlutavým dříkem a rudými křídélky a v letu vydávala hromový třesk. Vlasta ji na poslední chvíli odrazila, ale rozžhavené úlomky zasáhli Krasavici. Bolestně zaržála.

Další Svatomířin útok mířil přímo na kobylku. Vlasta byla zaměstnána útokem Drahoslavy a tak jej nestačila odvrátit. Zářivý šíp by kobylku dozajista zabil, naštěstí ale stačila trochu uskočit. Zůstala stát, byť se otrásla bolestí a znovu, tentokrát mnohem žalostněji, zaržála. Šíp částečně zasáhl i dlouhou čepel Vladislavova meče a v pár vteřinách ji do ruda rozžhavlil. Nezbylo mu než meč upustit, nevykřikl však, jen si udiveně prohlížel propálenou jezdeckou rukavici a zarudlou dlaň.

Svatomíra se zasmála, ale její krutý smích byl přerván bolestným zasténáním. Další magická střela vzešla z jejích rukou vzlétla vysoko k nebi a ztratila se v jasu Mléčné dráhy.

Vladislav střelu dlouho nesledoval, neboť si všiml, že žlutá a tyrkysová čarodějka stojí blízko sebe; obě obrácené směrem k hroutící se čarodějce. Krasavice se stále trásla, ale na jeho

pokyn zareagovala okamžitě. Rozjela se k oběma čarodějkám a dříve, než ji stačily zaregistrovat, je srazila k zemi. Drahoslava se z žalostným výkřikem vrhla k Svatomíře, jež mezitím spočinula na podupaném trávniku, a snažila se jí pomoci. Z jejích rukou vyšlehlo bílé světlo a bylo pohlceno ležícím tělem, které se však ani potom nejevilo žádné známky života. „Je mrtvá! Naše milovaná sestra je mrtvá!“ zaštkala zdrcená čarodějka.

Vlasta k ní tiše přistoupila a nenarazivše na obranu, ji kouzlem uvrhla do bezvědomí. Stejným způsobem se postarala o zbývající dvě, které se, značně otřesené, pokoušely pozvednout na rukou.

Rudá čarodějka na okamžik strnula, pohlédla k bráně, v níž pokračoval úprk, a její oči se podivně leskly. Nesklonila se však k Svatomíře, ale obrátila se k Vladislavovi, jenž stál u Krasavice a snažil se svou kobytku, která se jen stěží držela na nohou, uklidnit a potěšit.

„Děkuju ti, příteli, i tvé kobylice; těch pár vteřin, kdy nebyly dostatečně soustředěné, nás zachránilo. Nevím však, kdo zastavil Svatomíru,“ promluvila slabým hlasem sledujíc temnou krev, která začala zaplňovat prohlubeň po vytrženém drnu u čarodějčina těla. „Nevěřím na zásah bohů ani na zázraky.“

Vladislav o tom zatím nepřemýšlel. Všechny čtyři čarodějky nyní ležely bezvládně na trávě a zdálo se, že spí. On žil, stál a bděl, ale temný ošklivý svět kolem mu – v jeho nedlouhém životě už poněkolkáté – nedával žádného smyslu. — *Možná*

bylo zachráněno moje moudří, ale svět se kvůli tomu nezmění k lepšímu.

V smrtném tichu přicházela od blízké lípy další žena. V záři ohňů, jež se vznášely nad prolomenými hradbami, se matně lesklo její kroužkové brnění i dlouhé rozpuštěné vlasy barvy tmavého bronzu. Dívala se na Vladislava a on ji po chvíli poznal. Byla to bojovnice, která se mu ještě před pár minutami starala o meč. Přistoupila k ženě v purpurové, obrátila ji na bok a ze zad jí vytáhla dlouhou dýku s černou rukojetí. Otřela její čepel o travu, přešla k Vladislavovi a podala mu ji. „Máte tu ještě svoji dýku, pane kapitáne.“

— *Při všech bozích, trefila ji z více než deseti sáhů. A cizím, ačkoliv těžkým a vyváženým, nožem.* Profesionální obdiv k bojovnici však nahradila jiná myšlenka, jež mu vytanula v mysli: „Proč?“ Mírně zmatený jí v rozrušení tykal. „Proč si to udělala?“

Bojovnice pohládila Krasavici po zpoceně a špinavě hřívě. „Nemám ráda, když někdo trápí nevinná a bezbranná stvoření, pane. A ještě se tomu směje.“

Do Konětop dorazili až s pozdním rozbřeskem, kdy z oblohy páskované úzkými oblaky začaly mizet i nejjasnější hvězdy vyjma jiskřivého Králemoce vysoko nad jihem. Nejdříve se museli postarat o zraněné i o tři přeživší čarodějky. Zraněné ošetřili, čarodějky svázali a umístili do hradního žaláře.

Vlasta byla po boji k smrti unavená, přesto ještě provedla dvě náročná kouzla. Nejdříve přistoupila ke Krasavici a chvíli si s ní povídala. Když skončily, obrátila se na jejího jezdce: „Má tě ráda, Vladislave. Skutečně ráda, neboť zná i tvé méně dobré stránky, a přesto ti je schopna odpustit.“

Vzápětí na kobytku seslala mocné uzdravující kouzlo. Druhým ještě mocnějším kouzlem zajistila, že většina přítomných žen a všichni muži s výjimkou Vladislava zapomněli, co tu noc viděli a prožili.

Po příjezdu do zájezdního hostince se čarodějnice dlouho rozhodovala, co učinit s lovci. Nakonec je s Vladislavovou pomocí odtáhla na blízké hnojiště a vymazala jim vzpomínky z celého předchozího dne.

„Mohla bych tomu jejich zasmolenému veliteli nadělit nějakou vadu řeči, nejlépe koktavost,“ prohlásila, když si utřela ruce.

„To bys uměla?“ podivil se Vladislav, snaže se zakrýt obavu, která v něm už delší dobu klíčila.

„Ne, neuměla. Magií nelze měnit lidskou mysl, jen vymazat nějaké vzpomínky. Můžu mu ale zlomit nos.“

„Magií?“

„Ne; pěstí či násadou jeho sekyry.“

„Je teď úplně bezbrannej. Správný muž... ani správná žena by neměli mlátit bezbranný lidi.“

„Věřila jsem, že něco takového řekneš. Ale stejně mě trochu mrzí, že mu něco takového nemůžeme udělat.“

„To je něco jinýho. I mě to mrzí. Pokud ho ještě někdy potkám, tak mu nejspíš ten nos stejně zlomím.“

Čarodějka se mu podívala přímo do očí. „Nevím, zda k tomu budeš mít důvod. Ráda bych některé vzpomínky vymazala i tobě. Ty, které by ti mohli být nebezpečné. Tobě a také nám.“

„Myslíš všechny ty, ve kterých jsi ty?“

Vlasta přikývla.

„Dokážu mlčet a vím, co vám hrozí, když vás prozradím.“

„Prosím, příteli. Je to příliš nebezpečné.“

Vladislav přikývl. „Takže sem pouhej *frajer*. Jedna noc a pak sbohem a šáteček.“

„Ne frajer ne. Jen zachránce.“

„To se dá ještě napravit.“

„Zapomeneš i na to.“

„Ale ty nezapomeneš.“

„Nezapomenu. Na tebe nikdy nezapomenu.“

Probuzení bylo tentokrát zvlášť nelehké. Vladislav si dlouho nemohl vzpomenou, kde se nachází. Pokoj byl čistý a úpravný, ale připadal mu nepovědomý. Na vedlejší posteli ležel Václav oblečený a v botách a slabě chrápal. Pomalu se rozpomínal, že přijel do Konětop a ubytoval se v hostinci. Matně si vybavoval nějaký rohovnický souboj v lokále, i to že vítězi zaplatil útratu, pak už ale nic.

Sám se cítil unavený jako po těžké celonoční práci, páčila ho pravá dlaň a zcela v pořádku to nebylo ani v širším okolí rozkroku.

Opatrně vstal a vzbudil Václava. Sám se šel umýt a když se vrátil, Václav stále ještě ležel v posteli.

„Kde to sme, Vladislave?“

„V Konětopech. To je takovej zapadákov v Pomoří.“

„To vím, ale nepamatuju si, jak sem se sem dostal do tohodle pokoje. Víím, v noci sem chlastal. Ale takový okno sem ještě nikdy neměl.“

Vladislav to nijak nekomentoval, vzal si kalhoty a přitom si všiml, že v jedné z kapes je složený list. Rozložil jej a s překvapením si přečetl vzkaz napsaný jeho vlastní rukou.

Nezapomenout! Zeptat se desátníka, vítěze pěstního souboje, jestli by se nechtěl stát mým pobočníkem.

Dole vlevo bylo jinou rukou elegantním písmem připsáno.

Důvod – dobrý skutek.

Nepamatoval si, že by ten vzkaz někdy psal. Desátník bojoval jako pořádný chlap, ale to evidentně nebyl ten správný důvod. Zaplatil útratu jemu i jeho mužům – to nedělal každý den –, ale ani to se mu nezdálo dostatečně přesvědčivé.

— *Nemám pobočníka od Boromírovy smrti. A zatím jsem žádnýho ani nehledal.*

Snažil se usilovně vzpomenout, proč by něco takového psal.
— *Proč jsem jim zaplatil tu útratu? Připomněl si ten nepříjemný pocit, když přijeli do vsi. »Něco visí ve vzduchu. A to*

něco pořádně smrdí. « ... fanatičtí lovci i jejich sympatizanti... Necítil jsem se bezpečně. Potřeboval sem někoho, kdo by byl na mé straně, kdyby šlo do tuhýho.

Náhle se mu ze selhávající paměti podařilo vydolovat izolovanou vzpomínku: obraz desátníka, jenž přerézává pouta krásné mladé ženě. A hned poté druhý: ženin úsměv a stejný výraz v tváři poznamenané protivníkovými pěstmi. Na nic dalšího si už nevzpomněl, a dokonce si ani nebyl jist, zda jsou to jeho vlastní vzpomínky, přesto věděl, jak se rozhodnout.

„Václave, jdu si něco zařídit. Vráťím se za pár minut, a očekávám, že budeš připraven k odjezdu.“

Václav něco zamumlal a Vladislav se rozhodl, že to bude chápat jako souhlas. Oblékl si kalhoty a kazajku, chvíli zíral na svůj plášť a pak si ho přehodil přes sebe, připjal si meč i dýku, nazul boty a vyšel z pokoje. Po necelých deseti krocích potkal hostinského.

„Omluvám se, velkomožný pane, za ten včerejšek.“ Hostinský se sklonil téměř do pravého úhlu.

„Vy víte, co se stalo?“

„Právě že ne, velkomožný pane; probudil jsem se před půlhodinou a zjistil, že mám v lokále přes tucet do bezvědomí zpitejch chlapů. To musela bejt pijatika. Asi sem se taky zapojil. Ste v pořádku i ten váš přítel seržant?“

„Sme v pořádku, ale taky si nic moc nepamatujem. Nevíte, kde je ten desátník, co sem za něj platil útratu?“

„Ten chtěl, právě před chvílí, platit za nocleh. Byl dost překvapený, že ste jim zaplatil všechno: jídlo, pití, pokoj i stájné. Ale ještě ho možná zastihnete na dvoře.“

Vladislav se rozhodl, že platby, jichž si nebyl vědom, vyřeší později a rozběhl k východu na dvůr. Desátník stál u svého koně a čekal, až mu ho osedlají. Tvář měl ošetřenu nějakým černým mazáním a prsty pravé ruky pečlivě ovázány bílým plátýnkem.

Když uviděl kapitána, pousmál se. „Děkuju za sebe i své muže, pane kapitáne. Nečekali sme, že za nás zaplatíte celých osm grošů.“

„Mohu si s vámi promluvit, desátníku? O samotě. Třeba ve stáji.“

Desátník přikývl a následoval Vladislava. Ke stáji bylo bylo stěží dvacet kroků, ve vratech však potkali neznámého chlapa s tesařskou teslicí za pasem. Smrděl hnojem a jeho malá nerozlepená očka sledovala Vladislava.

„Vy ste kapitán, pane?“

„Jsem královský kapitán Vladislav.“

„Pak mám pro vás udání. Nějaká kurevská čarodějka nás v noci přenesla přes dvě míle a hodila nás do hnoje.“

„Nás?“

„Mě a mejch pět chlapů z čtyř lovců čarodějnic.“

„Máte na to nějaký důkaz?“

„Odpoledne sme popíjeli v putyce v Holořitích a ráno sme se probudili kousek odtud na hnoji.“

Holořitě si Vladislav dobře pamatoval, projížděli je předchozího dne kolem kolem třetí a byl to ještě větší zapadákov než Konětopy. Na návsi vystavili figurínu čarodějnice na hranici, nad níž se skvěl neumělý nápis »Tudy neprojdou!«.

„Nějakej hmotnej důkaz.“

„To teda nemám. Ale všichni to odpřísáhnou.“

„Jsou to vaši podřízení?“

„Sou, kapitáne, já sem jejich velitel.“

„Pak to nestačí ani na udání. Musej to bejt tři lidi, ale nesměj bejt na sobě závislí.“

„Moji chlapi na mě vůbec nejsou závislí. Většinou si dělaj, co chtěj.“

„Pak vám nezávidím. Ale zákon je zákon, sou to vaši podřízení a tak sou na vás závislí.“

„Musíte to vyšetřit, pane! Je v tom čarodějnictví, a pokud hnedka nezakročíte, tak z nás čarodějnice udělaj otroky na kterejch si budou ukájet ty svý zvrácený chtíče.“

Vladislav zavrtěl hlavou a s výrazem »svatá prostoto« se chystal vstoupit do stáje.

Špinavý muž poklekl a objal mu nohy. „Pomožte nám, velkomožnej kapitáne! Ste naše jediná spása.“

„Nemůžu a ani nechci. Pokud by sem měl vyšetřovat, každý takový udání, tak nic jinýho nedělám. A pusťte mě!“

„Nepustím, dokud se nepostaráte o to, že ta čarodějnice skončí v pekle!“

Vladislav se kolem sebe nešťastně rozhlédl, neboť nevěděl co dělat. Pomoci mu tak musel desátník.

„Pustte, pana kapitána, nebo...“

„Nebo co? Nic mi nemůžete udělat. Mám přátele na vysokejších místech.“

„... nebo vám vrazím facku.“

„Násilí na spořádaným občanovi, to si odskáčete!“

„Pustte ho! Spořádaněj občan neloví čarodějnice a nedrží se cizejch lidí jako klíště.“ Desátník sevřel svou obvázanou pravici a připravil jí k ráně.

Muž vzdorně zaskřehotal: „Nepustím!“ a snažil se svůj obličej zabořit do Vladislavových černobílých kalhot, byl však příliš pomalý. Desátníkova pěst přilétla rychleji.

Něco křuplo a ruce povolily. Vladislav ten zvuk dobře znal.

Muž se chytil za obličej a mezi prsty mu protékala krev.

„Zlobil ste bi bos, lotře. Rytíř Bo-Bořislav vás za to dá-á zbičovat.“ Muži vztekem přeskakoval hlas.

„Rytíř Bořislav mi může políbil pr... šos. Postarejte se o něho, chlapi!“

„A ještě bě předhodí tý svý s-s-soldatesce,“ zachrčel muž.

„Narovnejte mu rypák, ovažte a hodte ho zpátky na hnojiště!“ doplnil desátník rozkaz a dál se o vztekem i bolestí řvoucího muže nezajímal.

„Děkuju vám, desátníku.“

„Není zač, pane kapitáne. Ale chtěl ste se mnou mluvit.“

Vladislav pár desítek vteřin sledoval, jak vojáci muže nepříteli něžně ošetřují, maje zvláštní pocit, že ten zlomený nos je součástí něčeho většího, nějaké všekosmické spravedlnosti, jejíž příčinu natožpak zdroj nechápal. Až poté vešel do stáje,

která skýtala více soukromí a řev částečně tlumila stěna z fošen.

„Udělal sem v noci něco špatně, pane kapitáne? Přiznám se, že mám pořádný okno,“ osmělil se desátník zeptat, když celou minutu marně čekal, až kapitán promluví jako první.

„Ne, desátníku, rozhodně ne. Neuvažoval ste v poslední době, že byste změnil velitele?“

„Proč by sem o něčem takovým měl uvažovat, pane?“

„Potřebuju novýho pobočníka a praporečníka. A uvažuju o vás.“

„Proč zrovna o mně, pane? Sotva mě znáte. Máte určitě dost svejh mužů, který by se na k tomu hodili líp.“

„V jednom máte pravdu, desátníku; sotva se známe. Ale myslím, že ste včera večer udělal dobrej skutek.“

„Dobrej skutek?“

„Asi si to nepamatujete. Víím, že ani vy mě neznáte, ale slibuju vám, že se u mě nebudete mít špatně, přestože sem na svý muže dost náročnej. Služný by bylo čtyřiadvacet grošů tejdně.“

„To nezní špatně, ale ještě před pár tejdny by sem vás, pane kapitáne, odmít’. Ale časy se mění a ne každej chce zůstat na tý nesprávný straně?“

„Nesprávný straně?“

„Na straně těch, co se neštítí chránit ty, co zabíjej nevinný ženský.“

„Jak se jmenujete, desátníku?“

„Jaroslav, pane.“

„Beru vás.“ Vladislav nabídl mladšímu muži svou ruku. „Podáme si na to ruku, pane Jaroslave?“

„Vám ruku podám, kapitáne. Myslím, že ste správnej chlap,“ odpoveděl desátník a ruku i pobočnictví přijal pevným stiskem. „Ale, musím ještě doprovodit své muže domů a oznámit to svému rytíři. Nebude moct nadšenej, ale něco mi dluží. Od pozítřka sem vám k dispozici, pane.“

„Pozítří budu už na cestě zpátky. Setkáme se tady, seržante.“

„Rozkaz, kapitáne!“ Nově povýšený seržant zasalutoval a vrátil se ke svým mužům.

Vladislav osaměl a řev poznenáhlu utichal. Pomalu se vydal ke své kobylce, aby ji zkontroloval. Přivítala ho a on ji polaskal. Všiml si tak bílé větvičky s rudou stužkou u její uzdy.

„Kdy si to sebrala, Krasavice?“ podivil se. „Včera večer si to ještě neměla.“

Kobylka dlouze zaržála, ale on jí jako vždy nerozuměl.

„Nejspíš toho víš o dnešní noci mnohem víc než já: jak si přišla k té ozdobě a jak se objevily ty díry na mém plášti.“ Pomalu vytáhl dýku z pochvice. „A jak se ocitla ta krev na mý dýce.“ Rozčísl si rukou své ryšavé vlasy a prohlédl si šedý prach, který mu ulpěl na prstech. „A taky o té neznámý ženě s nadpozemským úsměvem. Já si ale vzpomenu, dřív nebo pozdějc. Musím si vzpomenout.“

© 2024, Jiří Fišer

Creative Commons:

Uvedte původ-Neužívejte komerčně-Nezpracovávejte 4.0 Mezinárodní License.